

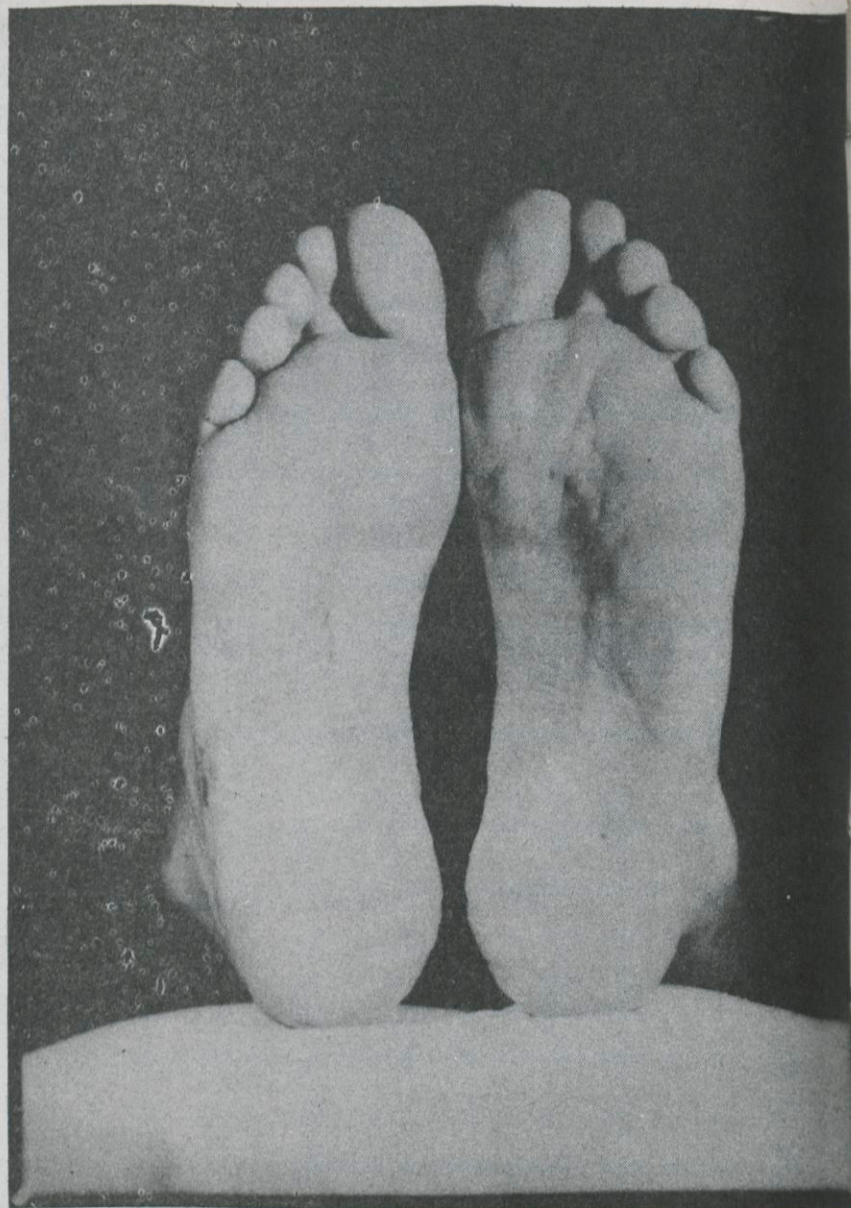
Aquest artistes

Noguera: La saga dels humiliats

Noguera, aquest besnèt bisbalenc de Marcel Duchamp, presenta a la importantíssima Galeria Massanet de l'Escala una exposició pletòrica de suggeriments sinistres, i de contingut juganer. És el desmuntatge implacable de la nostra memòria visual, passats aquests quaranta darrers abominables anys de pau. Noguera, No-guerra, treballant amb fotografies d'àlbum familiar, utilitzant sàviament la tècnica i rebutjant elements propis de l'art pobre, ens mostra els esclats sintètics del seu pensament de taumaturg sorrut, destacant-se poderosament del caràcter total de fulletó genial que té l'exposició. Una exposició única, absolutament recomanable, fraccionada en dues parts que ocupen dos sectors de la mateixa galeria separats mitjançant una necrofilica cortina ben negra: la sèrie Massanet (homenatge al gran pintor de l'Escala), i la sèrie Arxiu (homenatge al silenci emmordassat i, de vegades, cofoi. Homenatge sarcàstic a tots nosaltres).

Noguera, Guerra-No, intenta, la reconstrucció física i la destrucció mental, sistemàtiques, plausiblement objectives i enraonadament casolanes, d'una èpica fatxenda d'estèril grandesa que va abocar-nos a una educació grotescament sentimental. És el cas d'una generació que "necessitava" tradició, i l'Estat, amatent, s'apressava a cercar-la dirigint tots els anhels vers un sentimentalisme de serial radiofònic esgarriós, horripilant. El discret encant de la dictadura...

L'artista no es perd en increpacions de direcció no concretada. L'artista ens parla plàsticament de quan perdurava al país la ingènua, primària, tendència oficialitzadora de les emocions, i semblaven deseparats els esforços aliens al mot d'ordre del petit Cabdill que sub-

Noguera té obres com ara aquesta: *Quan pensàvem amb els peus*.

sistí les múltiples originalitats de la normaklitat vital.

Replantant lúdica la noció de l'art, reconsiderant, l'abast de la tasca artística i dels seus vehicles, Noguera ens ofereix uns documents gràfics que s'utilitzaran algun dia per estudiar i bescantar els modes traumatitzadors, les atmosferes opressives i les modes verticalistes d'un dels períodes més cruentos, més immorals, postissos i estrafts de la història d'Espanya. *La nueva familia cristiana una, grande, libre y feliz*, l'honorabilitat estantissa d'unes institucions artificials, la sublim innocència culpable d'aquest aplec de fotografies on la possessió del diner, l'èxit i la categoria social hi prenen de vegades una importància final, de meta d'herois, ens fan es-cruir tot creient que moltes i moltes

coses s'aguantaven encara perquè la justificava una tradició paternalista perquè, estalviats de pensar, érem molt disciplinats a servir.

Altrament, dins un estat d'espera proper a Saura, al Saura millor, al Saura intimista, la delicadesa i l'equanimtat de Noguera fan que arribi a aixecar-se d'aquesta exposició un emocional ressó coral d'epopeia contemporània domèstica i quotidiana. Humil. Jo diria recordant un poema de Miquel Martí i Pol, que quan veieu l'obra de Noguera

...hi trobareu la vostra pròpia veu;
la buidor elemental del vostre viure
que us omple les mans de veu

Narcís Pijo